

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. pozwem złożonym w dniu 24 listopada 2014 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o zasądzenie od pozwanego A. S. na swoją rzecz kwoty 1.235,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż pozwany A. S. zawarł z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością umowę pożyczki na kwotę 574 zł za pośrednictwem strony internetowej. Dochodzoną wierzytelność powód nabył na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 08 sierpnia 2013 roku od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. (pozew – k. 12-14).

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 01 grudnia 2014 roku przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym. (postanowienie – k. 8)

Korespondencja zawierająca odpis pozwu oraz zawiadomienie o terminie rozprawy adresowana do pozwanego została doręczona w dniu 03 kwietnia 2015 roku. Pozwany nie ustosunkował się do żądań powoda.

Na rozprawie w dniu 15 maja 2015 roku nikt się nie stawił, pełnomocnik powoda oraz pozwany o terminie zawiadomieni prawidłowo. (protokół – k. 34)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany A. S. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki poprzez zarejestrowanie się i utworzenie konta użytkownika na stronie internetowej www.kredtio24.pl. (...) drogą elektroniczną przesłał przelewem bankowym ze swojego konta w dniu 14 sierpnia 2014 roku wymaganą opłatę rejestracyjną w wysokości 0,01 zł. Strony uzgodniły, że pozwany pożyczycy kwotę 574,00 złotych, którą będzie zobowiązany zwrócić do dnia 24 stycznia 2013 roku. Zgodnie § 4 projektu umowy ramowej pożyczki każda pożyczka była oprocentowana w wysokości 4- krotności stopy kredytu lombardowego NBP. Na koszt udzielenia pożyczki składała się ponadto prowizja za udzielenie pożyczki, która dla pożyczek udzielanych na okres jednego miesiąca wynosiła 28 % (umowa ramowa pożyczki – k. 19-21).

W dniu 25 grudnia 2012 roku na rachunek bankowy pozwanego A. S. dokonano przelewu kwoty 574,00 zł. (potwierdzenie przelewu – k. 23)

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 25 grudnia 2014 roku wystawiła pozwanemu fakturę nr (...), opiewającą na kwotę 734,72 zł. Na powyższą kwotę składały się: należność główna w wysokości 574,00 zł tytułem pożyczki oraz 160,72 zł tytułem prowizji. (faktura nr (...)) – k. 21v)

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 08 sierpnia 2013 roku zawartej pomiędzy Kancelarią (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. zawartej z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. powód nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego A. S.. (umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami – k. 15-16)

Pismem z dnia 08 sierpnia 2013 roku powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. zawiadomił pozwanego A. S. o cesji wierzytelności z dnia 08 sierpnia 2013 roku wzywając go do zapłaty kwoty 1.235,72 zł. (pismo – k. 17, potwierdzenie nadania – k.18)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów oraz dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy albowiem żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości, a Sąd analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dopatrywał się okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości co do ich prawdziwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa - art. 339 § 2 k.p.c. Przyjęcie przez Sąd przy wydaniu wyroku zaocznego za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych nie rodzi domniemania prawdziwości tych twierdzeń, gdyż Sąd ocenia, czy okoliczności te nie budzą uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Instytucja ta rodzi fikcję czy też domniemanie przyznania okoliczności faktycznych przez pozwanego i zastępuje jedynie postępowanie dowodowe, przy czym tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71). Ponadto niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku I CKU 85/98, LEX nr 1216211) Brak działania ze strony pozwanego nie jest wystarczający do wydania wyroku zaocznego, w sytuacji gdy dowody i twierdzenia powoda są niekompletne i pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1993 roku, sygn. akt II CRN 80/93, LEX nr 156460).

Powód wywodził swe żądanie z umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 08 sierpnia 2013 roku pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z (...) w W. a Kancelarią (...) Spółką akcyjną z siedzibą w W., która obejmowała wierzytelności względem pozwanego A. S. z tytułu łączącej strony umowy pożyczki. Podstawą prawną tak sformułowanego żądania jest art. 509 § 1 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl zaś § 2 powołanego uregulowania wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. A więc na pożyczkobiorcy ciąży obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie.

Pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzu o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości. Pożyczka jest umową, przy której podobnie jak przy umowie sprzedaży dochodzi do zmian w obrębie prawa własności przedmiotu umowy. Stronami umowy pożyczki są dający pożyczkę, zwany pożyczkodawcą, oraz biorący pożyczkę, zwany pożyczkobiorcą. Kodeks cywilny nie wprowadza ograniczeń w odniesieniu podmiotów, które mogą być stronami umowy pożyczki, co stwarza możliwość bycia podmiotem tego stosunku dla każdego podmiotu prawa cywilnego. Umowa pożyczki jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą. O konsensualnym charakterze pożyczki przesądza fakt, że dochodzi ona do skutku przez samo porozumienie się stron. Obowiązek wydania przedmiotu pożyczki, jaki ciąży na pożyczkodawcy, jest konsekwencją uprzednio zawartego porozumienia w tej sprawie. Obowiązki pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. (A. Kidyba [red.], Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część szczególna, LEX nr 462796)

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż pozwany A. S. zawarł z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki na kwotę 574,00 złotych z terminem spłaty pożyczki wyznaczonym na dzień 24 stycznia 2013 roku. Na koszt udzielenia pożyczki składała się również prowizja za udzielenie pożyczki, która dla pożyczek udzielanych na okres jednego miesiąca wyniosła 160,72 zł. Na podstawie art. 339 § 2 k.p.c. Sąd przyjął za prawdziwe powyższe twierdzenia strony powodowej o okolicznościach faktycznych i ocenił, że w świetle przepisów prawa materialnego, uzasadniają uwzględnienie żądania w wyżej wskazanym zakresie.

Wątpliwości Sądu budziła jednak kwestia obciążenia pozwanego kosztami ponad kwotę 734,72 złotych. Powód nie przedstawił bowiem na tę okoliczność żadnych dowodów, w szczególności tabeli opłat, taryf i prowizji pożyczki czy też innego aktu, którym posługiwał się w stosunkach z pozwanym pierwotny wierzyciel, a który kształtowałby wysokość dochodzonej przez powoda kwoty.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia dowodów ciąży na stronach. Natomiast według art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. W tej konkretnej sytuacji, to na powódzie spoczywał obowiązek udowodnienia zarówno zasadności, jak i wysokości roszczenia w stosunku do pozwanego. Obowiązek ten ma charakter procesowy, co oznacza, że nie może być on od strony egzekwowany. Strona, która nie wykazuje inicjatywy dowodowej powinna się liczyć z mogącymi wystąpić ujemnymi sankcjami, nawet w postaci niekorzystnego dla tej strony wyniku procesu. Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku, sygn. akt I ACa 1320/11, LEX nr 1108777).

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu powód nie udowodnił zasadności roszczenia powyżej kwoty 734,72 złotych, wobec czego żądanie strony powodowej w tym zakresie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozstrzygnięcie o odsetkach Sąd oparł na podstawie art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku, za podstawę przyjmując art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na gruncie niniejszej sprawy powód wygrał sprawę w 60 %, bowiem do dnia zamknięcia rozprawy popierał powództwo do kwoty 1.235,72 zł, a w wyroku została zasądzona kwota 734,72 zł. Powód poniósł w niniejszej sprawie koszty procesu w wysokości 210 zł, na które składała się opłata od pozwu w kwocie 30 zł oraz kwota 180 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika, którego wysokość Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. W związku z tym, że powód wygrał w 60 %, a pozwany nie poniósł żadnych kosztów postępowania, powodowi należał się od pozwanego zwrot kwoty 126 zł, o czym Sąd orzekł w pkt 3 sentencji wyroku.

W pkt 4 sentencji wyroku Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności wyrokowi, mając na względzie treść art. 333 § 1 ust. 3 k.p.c., zgodnie z którym Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.